

ljubljam ti, da niti jaz, niti kdo drugi izmed mojih ljudi ne bo delal več ob nedeljah in praznikih.“

Ob teh besedah se nepopisno razveseli Micikino srce. Plačilo za neustrašeno bogoljubnost je kmalu prišlo. Za nekoliko tednov je Micika popolnoma ozdravela. —

Zdaj vsi hodijo v nedelje in praznike v cerkev — pa se je spet zadovoljnost s svetim mirom naselila pod njih streho.

Na polju.

Zrela je pšeničica,
— ničica bogata,
Sladko peva ptičica,
Ptičica krilata . . .

To se bo pšeničica
— ničica smehljala,
Pesem pa prepevala
Ptičica bo mala.

Hej, to kmetič bo vesel,
To bo dobre volje,
Ko čez teden bo prispel
Z ženjicami na polje!

In roke si bo pomel
Kmetič v zbranem krogu:
„No, prav dobro bom našel,
Hvala, hvala Bogu!“

Aleksij Ivanov.

V poletni noči.

Poje zvon večerni, poje,
V cerkvici tam sred vasi;
In pokoj sladak vaščanom
Trudnim iz višav želi.

In v molitvi tiho vrača
S polja se trpin domov;
A nad njivico njegovo
Plava božji blagoslov.

Koncem njive kmetič roke
Je k molitvi razprostrl;
In oči v višave jasne
Je v zaupanju uprl.

Nad poljé priplava megla,
Ga zaziblje v sladak san;
A nebo blažilne rose
Siplje v tihi noči nanj.

Saturnin.

